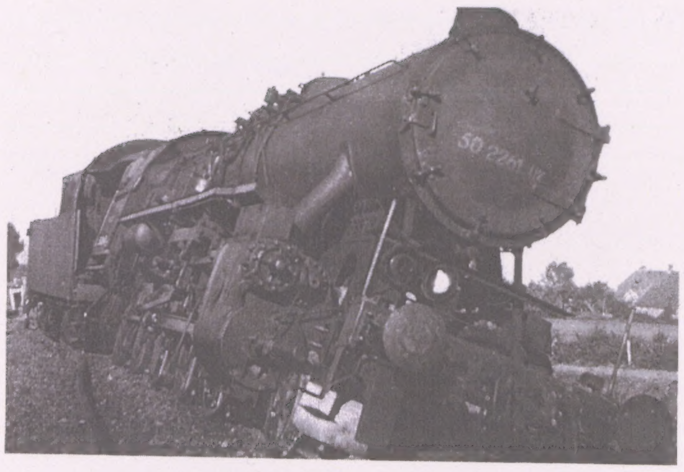
"BOY" ECURY

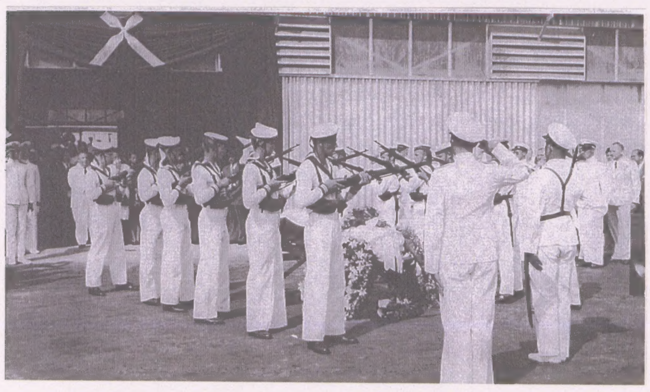

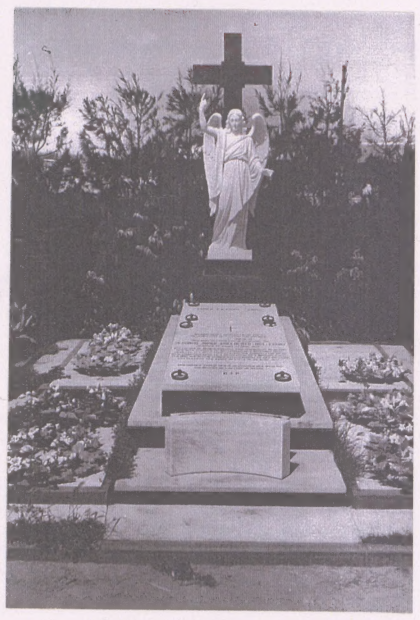
GESABOTEERDE

TREIN

DE KIST VAN BOY

HET GRAF

IN MEMORIAM

Toen op Aruba onder de brandende West-Indische zon Boy Ecury werd begraven, werd de laatste eer bewezen aan een man, die ver van zijn familie op de Nederlandse Antillen, in dat grauwe najaar van 1944 zijn leven gaf voor de zaak van de vrijheid. Wij hebben gemeend voor de herdenking van deze KP-er uit de West-Indische gebiedsdelen een gehele pagina te mogen reserveren.

Segundo Jorge Adelberto Ecury = „Boy"

Student

Geboren: 23 April 1922 te Oranjestad, Aruba

Gefusilleerd: 6 Nov. 1944, Waalsdorpervlakte.

Boy Ecury bezocht in zijn jongensjaren de openbare school en de fraterschool van Aruba. In 1937 ging hij ter voltooiing van zijn opleiding naar Nederland, waar hij te Oudenbosch de Middelbare Handelsschool doorliep en met goed gevolg het eindexamen aflegde. Hij werd ingeschreven aan de Handelshogeschool te Tilburg, maar hij zou hier zijn studie nooit beeindigen. Op de tiende Mei 1940 vielen de Nazi's Nederland binnen en reeds spoedig voelde Boy zich aangetrokken tot eerste vormen van het verzet, die reeds in de zomer van 1940 zich ontwikkelden.

In 1942 moest hij uit Tilburg vluchten, omdat het daar te gevaarlijk voor hem werd en achtereenvolgens zwierf hij in Oisterwijk, Delft en Rotterdam.

Gedurende zijn Brabantse jaren werkte hij hoofdzakelijk voor de RvV. In Juli 1944 was hij lid van een Haagse ploeg, die tijdelijk in Rotterdam werkte voor Frank, de Landelijk Sabotage Commandant.

Boy heeft gevoeld, dat de opdrachten in Rotterdam zó gevaarlijk waren, dat het lot van een arrestatie zeer licht ook hem zou kunnen treffen. Daarom schreef hij in September 1944 een brief aan zijn ouders en liet deze bij zijn zuster achter. Het is gekomen, zoals hij gedacht had. Reeds korte tijd daarna was de SD de ploeg op het spoor en toen Boy op Zondagochtend 5 November uit de kerk kwam, werd hij gearresteerd. Men vond twee pistolen op hem en wat dat in die tijd betekende, weten wij allen. Hij werd overgebracht naar het Oranjehotel in Scheveningen, waar de SD heeft getracht hem tot spreken te bewegen. Men heeft hem gevraagd, of hij na de oorlog niet naar zijn ouderlijk huis in West-Indië wilde terugkeren; misschien zou deze mogelijkheid openstaan, indien hij maar wilde spreken. Doch zijn waardig antwoord was: „In het huis van mijn ouders is geen plaats voor een verrader."

Een Standgericht veroordeelde Boy ter dood en reeds de volgende dag, op 6 November 1944, werd hij aan de voet van de duinenrij op de Waalsdorpervlakte gefusilleerd. Zijn laatste woorden waren: „Leve de Koningin". Zij, aan wie zijn laatste woorden gewijd waren, heeft in een condeleantieschrijven aan de ouders van Boy Ecury gezegd: „Uw zoon Segundo heeft niet geaarzeld om als trouwe Vaderlander uit West-Indië zijn beste krachten te wijden in de strijd tegen de overweldiger. Hem moet ongetwijfeld de mogelijke consequentie van zijn ondergronds werk voor ogen gestaan hebben. Niettegenstaande deze wetenschap, week hij niet uit en zag met een gerust geweten de mogelijkheid van het brengen van het hoge offer van zijn leven tegemoet.

Hij was een groot zoon van hen, die onder onze Nederlandse driekleur leefden en streden. Met trots zal Ik zijn daden blijven gedenken."

Hun ondergang is d'opgang naar dat Rijk
Dat geen verwelken kent, waar eeuw'ge lente
Doet bloeien en vrucht dragen tegelijk;
Want elk talent zal daar opnieuw gaan renten;
Geen weerstand, die d'ontplooiing tegenhoudt
Daar, waar het oog de Christus zelf aanschouwt.

(De Vuurproef" — A. Wapenaar)